

hed i Forvaltningen anføres side 51, spalte 1—2: „Det er kommissionens opfattelse, at afgørende administrative hensyn taler for, at sådanne interne arbejdsdokumenter må undtages fra offentligheden. Det findes nødvendigt, at tjenestemændene har adgang til på fri og formløs måde at foretage deres overvejelser over sagerne og udføre det forberedende arbejde, eventuelt under drøftelse med kolleger, uden at arbejde under presset af en offentliggørelse af de i referaterne nedfældede betragtninger, som måske vil skifte i værdi, efterhånden som sagen skrider frem. Det er da også almindeligt anerkendt, at sådanne arbejdsdokumenter bør undtages fra offentligheden. Den svenske trykkefrihedsforordnings § 4 undtager således sådanne dokumenter, dog at de bliver offentlige, såfremt de efter sagens afgørelse forbliver ved sagens akter. Også efter finsk ret holdes sådanne dokumenter uden for offentligheden, jfr. den finske lovs § 5.

Man har derfor i begge lovudkast, § 4, foreslået undtaget fra offentligheden internt arbejdsmateriale udarbejdet af forvaltningen til eget brug, såsom referater, koncepter, udkast, forslag og planer. Der henvises i øvrigt til de til lovudkastet knyttede bemærkninger.“

I bemærkningerne til kommissionens udkast til lovforslag anføres (betænkningens side 66, spalte 2): „Forvaltningsmyndighederne må have mulighed for frit og uforstyrret at overveje og drøfte de afgørelser, som skal træffes. Efter den svenske ordning er arbejdsdokumenter offentlige efter sagernes færdigbehandling, men kun for så vidt de henlægges sammen med den pågældende sag. Det må antages, at man under en sådan ordning vil være tilbøjelig til — som det efter det for kommissionen oplyste også sker i Sverige — at udskille eller tilintetgøre arbejdsdokumenter med deraf følgende ulemper for forvaltningen ved behandlingen af senere lignende sager, og man har derfor ment det rigtigt at undtage disse dokumenter fra offentlighedsprincippet, også efter at sagen er afsluttet.“

Formålet med, at journaler fremsendes til anden offentlig myndighed, er ikke på nogen måde at omgå offentlighedslovens regler om partindsigt, men derimod at supplere de oplysninger, direktoratet for ulykkesforsikring, invalideforsikringsretten m. fl. kan få

gennem de allerede modtagne lægeerklæringer m. m. Et andet formål med en fremsendelse af en journal kan være det, at de myndigheder, der som sundhedsstyrelsen og retslægerådet skal overveje, hvorvidt der under patientens behandling på sygehus er begået lægelige fejl, vil få et langt bedre og klarere grundlag for deres bedømmelse, når de har mulighed for at få indblik i journalen.

Det er svært for lægeforeningen og for vel de fleste læger at forstå, at den omstændighed, at disse journaler fremsendes til bedømmelse hos kolleger, ansatte hos offentlige myndigheder alene med ansvar over for disse, hermed skulle betage dem karakteren af interne arbejdsdokumenter. Den begrundelse, der blev anført med hensyn til forvaltningens interne arbejdsdokumenter, er stadig fuldt ud gældende også for disse journaler. En formel fortolkning af offentlighedsloven ændrer ikke ved journalernes materielle indhold og de forudsætninger og vilkår, hvorunder de er skrevet.

Det har været anført af socialministeren (svar på spørgsmål 23, Blad nr. 766, s. 35, spalte 2), at offentlighedslovens § 10, stk. 1, 2. pkt., kan anvendes til at unddrage parten indsigt i journalen eller dele heraf. Lægeforeningen er naturligvis enig heri, men er på den anden side også af den opfattelse, at journalen er af en sådan karakter som før nævnt, at bestemmelsen må tages i brug så ofte, at det skaber usikkerhed og mistro hos patienter, der unddrages hele journalen eller dele heraf. Det er derfor at foretrække at anerkende, at journalerne fortsat materielt set er internt arbejdsmateriale.

Af samme grund mener lægeforeningen heller ikke, at det er tilstrækkeligt kun at tillade aktindsigt i overværelse af en læge. Rent bortset fra at det i så fald vil være det rigtige, at det var den behandlende afdelings chef, der var til stede, også fordi journalernes terminologier, forkortelser etc. kan afvige fra den ene afdeling til den anden, vil det være svært at afvise partens krav på en kopi af den foreviste journal til „hjemmestudium“, hvor den tilstedeværende læges forklaring måske vil være glemt eller vise sig at være misforstået. Selv om der er en læge til stede, kan det ofte fortsat være nødvendigt at unddrage patienten journalen, ikke alene af hensyn til ham selv, men også af